

men sid. 12 accenten i finalen kommit att stå över a i st. f. över det föregående g.

Benedikt kallade gärna tidegården opus Dei. Det är väl detta uttryck (eller officium divinum) som ligger till grund för ordet gudstjänst. För att tidegården skall i djupaste mening bliva församlingens gudstjänst fordras, att församlingen lever sig in i den. Den skall bliva församlingens egen bön, icke blott körens. Körens stora uppgift är att sjunga och bedja med församlingen icke bara för församlingen. Det vore därför att önska, att icke blott körens alla medlemmar fingo sitt exemplar av Evangelisk tidegård utan att vid de olika tidegårdsgudstjänsterna talrika separathäften funnes tillgängliga i kyrkbänkarna. Än så länge kännes nog tidegården såsom något ovant och främmande. Men i det ögonblick, då församlingen sättes i stånd att icke blott följa med utan även att aktivt deltaga, kommer tidegården att bliva, vad den avser att vara, den gemensamma bönestunden, den innerliga, andaktsfyllda gudstjänsten, opus Dei.

A. O. T.Hellerström.

Pastor Alf Fasmer Dahl.

Vid de senare årens stora kyrkosångshögtider fördes den norska kyrkosångsrörelsens talan av en livlig, intelligent man, vilkens ord vittnade om den borne talaren och den entusiastmerade kyrkosångsvännen. Det var pastor Fasmer Dahl, grundaren och den nitiske främjaren av Bergens och Oslo bispedömes båda kyrkosångsförbund. När den stora kyrkosångsfesten firades i Oslo i nov. 1931, var han den ledande själen. Han hade lyckats samla den norska huvudstadens musikaliska celebriteter till en kyrkosångshögtid av betydande mått. Här samverkade Eyvind Alnæs, W. Huus-Hansen, A. Sandvold m. fl. Som föredragshållare framträdde lektor O. M. Sandvik, ledare av de praktiska övningarna i kyrkosång vid de teologiska fakulteterna i Oslo. Vid en bankett i Handelstandens lokaler hyllade han den svenska kyrkosångsrörelsen med en dikt, vartill han även satt fyrstämmig musik, som utklingade i tonerna till »Du gamla, du fria». Den avsjöngs under allmän hänförelse.

Det är med stor smärta, som vi, kyrkosångsvänner i Sverige, förnummit budskapet om hans bortgång den 21 sistlidne juni, blott 59 år gammal.

Som präst var han en prydnad för den norska kyrkan. Han hade sin tjänstgöring först i Trondheim, därför som sjömanspräst i Antwerpen, sedan på Västlandet och till sist i Ullern, som ligger i Oslo omedelbara grannskap. Han var en sannskyldig musiksjal, framstående sångare och liturg. Hans mål var att åstadkomma ett kyrkosångsförbund för hela

norska kyrkan, därtill påverkad av vad han iakttagit i Sverige. Genom hans initiativ har man också kommit på god väg mot detta mål. Förutom Oslo och Bergens stiftsförbund hade han kort före sin död med framgång verkat för bildande av kyrkosångsförbund i Hamars och Trondheims stift. Fasmer Dahl ägde även en rik skaldegåva, ett arv från hans far, diktarprästen Jonas Dahl. Till dennes texter har han ock satt en hel rad vackra melodier. Han har också lett uppförandet av större verk, däribland tvenne oratorier.

En stor förlust har den norska kyrkosångsrörelsen gjort genom hans bortgång, och vi önska uppriktigt, att hans brinnande nitälskan för den norska kyrkans sång måtte fortleva bland det norska kyrkosångsfolket och där uppväcka nya krafter till framgångsrik fortsättning av hans påbegynta gärning. Hans minne är oförgätligt bland de till ett och ett halvt hundratal uppgående svenskar, som bevistade kyrkosångshögtiden i Oslo.

F. M. Allard.

Johan Ludwig Krebs.

Såsom den förnämste läraren av de organistiska bachtraditionerna under trenne årtionden efter 1750 står utan gensägelse Bachlärjungen *Johan Ludwig Krebs*. Bach själv satte honom jämte sina egna söner högst av alla sina elever och icke utan skäl gjordes om honom ordleken: »Der beste Krebs im Bache». En redogörelse för hans levnadsöden torde därför ha sitt intresse.

Krebs' fader var organist i Buttelstedt. Vid tiden för sonens födelse — oktober 1713 — tog han undervisning av de båda främsta organisterna i det närbelägna Weimar: först för stadsorganisten, den bekante Joh. Gottfr. Walther, senare för hovorganisten, som då var ingen mindre än J. S. Bach. Redan i tidigaste år fick således Johan Ludwig mottaga intryck av dessa bådars musik. Tolv år gammal fick han börja lära sig orgelspel för fadern, som var en sträng men duglig lärare och som lade sig vinn om att på den mottagligare lärjungen överföra den bachska gedigenheten i konstuppfattning och konstutövning.

Lätt nog uppstod hos fader Krebs tanken att skicka Johan Ludwig till sin avhållne mästare — Bach — som nu blivit thomaskantor i Leipzig. 1726 fick den unge Krebs börja vid Thomasskolan och blev även privatelev hos Bach. Leipzigertiden blev upplevelserik. Just då hade Bach den största lärjungeskaran, däribland även sina egna söner, kring sig. Vid de båda uppförandena av Matteuspassionen åren 1729 och 1731 var Krebs med och i den akademiska musikföreningen Collegium musicum, vilken Bach vid den tiden ledde, fick han snart nog hjälpa till med än klavér-, än violin- och än lutspelet. Åren 1730—34 voro Thomasskolans blomstringsår och under samma tid stod den bachska »hemmusiken» i sitt högsta flor. — Sedan Krebs fullbordat sin skolgång och förgäves sökt tvänne olika organistbefattningar, skrev han in sig vid universitetet